

Моя веснянка (1862)

Глібов Леонід Іванович

І знов прийшла весна-красна,
І знов зазеленіло поле,
І розвилась верба рясна...
Чом ти не розцвітаєш, доле?
Чого така ж, як і торік,
Ідеш похила, невесела,
Мов подорожній чоловік
Через чужі долини й села?
От скоро вже і журавлі
Поприлітають в степ широкий;
Забовваніє у брилі
Вівчар в степу серед толоки;
От незабаром і садки
Зеленії розпустять віти
І розцвітуть квітки-маки,
Співатимуть веснянку діти...
Коли ж з тобою, доле, ми
Повеселішаєм, як діти?
А, бачся, й можна б: між людьми
Чому б і нам не порадіти?
Погляньмо: всюди красота;
Холодну землю сонце гріє;
Цвіте мир божий — процвіта;
У полі жито половіє...
Ні, не співають нам, доле, ні!
Нам тільки слухать, як радіє
Усяка пташка навесні,
І ждять — коли-то хліб поспіє...

Березіль 1862 року
Чернігів

Постійна адреса: http://ukrlit.org/hlibov_leonid_ivanovych/moia_vesnianka